

TWEE GEDICHTEN VAN JEAN JOUBERT (1928–)

Uit het Frans vertaald door Annemarie Estor

*

De wind valt gedurende de nacht.
Het hoog opgaande hout, de talen
plagen elkaar, het onverstand.

Op de bedden slapen de minnaars,
mond aan mond in de stilte,
onbeweeglijke passanten
van een droom die ze knevelt.

Toch in de verte roert zich de zee
op de blinde klippen,
en de sterren verroeren zich,
en de aarde, de begeerde,
is altijd onderweg.

Bij het morgenkrieken verheft zich de wind,
duwt de rozen uiteen,
werpt op de meren
een handvol vraatzuchtige vogels.

De wind verslijt ons

Dat stof dat richting water gaat
is het stof van de vergetelheid:
stof van man en vrouw
verbonden met het stof van de wereld.

De wolk die richting water gaat
draagt de aarde en het bloed
om andere kusten te stichten.

Hoe dit beetje vlees te redden,
hoe het van de wind te bevrijden
die het in de avond belaagt?

En wat op te zetten tegen de wind
waarvan de schaduw rondtrekt vlak langs de aarde?
Welk wonder? Welke vestingmuur?

Op de breekbare aarde,
laten wij ons oprichten, onze lichamen
samenvoegen, dicht in elkaar gegroeid tegen de wind.